

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 456/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и ВВ, чији је пуномоћник Ђорђе Ђурић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2842/19 од 19.09.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2842/19 од 19.09.2019. године, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2842/19 од 19.09.2019. године и пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 332/17 од 07.03.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 332/17 од 07.03.2019. године, ставом првим и другим изреке одбијени су захтеви тужиоца којима је тражио да се тужени обавезу да му на име накнаде за топли оброк и регрес, за период од фебруара 2014. закључно са августом 2015. године, солидарно плате појединачне месечне износе ближе одређене овим ставовима изреке, са припадајућом законском каматом почев од 15.-ог у наредном месецу за текући месец па до исплате. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијени су и евентуални (погрешно названи алтернативни) тужбени захтеви којима је тужилац тражио да се тужени обавезу да му на име накнаде за топли оброк и регрес, за период од јануара закључно са августом 2015. године, солидарно плате појединачне месечне износе ближе одређене овим ставовима изреке, са припадајућом законском каматом почев од 15.-ог у наредном месецу за текући месец па до исплате. Ставом петим изреке одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2842/19 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке, обијена је жалба тужиоца, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а ставом другим изреке одбијени је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизије због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је одбијен тужбени захтев, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес. Имајући у виду различиту праксу Апелационог суда у Крагујевцу о овом правном питању у односу на остале апелационе судове, као и у односу на правно схватање Врховног касационог суда изражено у предметима са идентичним правним и чињеничним стањем, произилази да у конкретном случају постоји потреба одлучивања о посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе, чиме су испуњени услови из члана 404. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14) па је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу на неодређено време код АД „ББ“ до 01.09.2015. године, када је, након статусних промена код овог туженог, засновао радни однос код туженог „ВВ“. Према закљученом уговору о раду, запослени има право на зараду, зараду по основу резултата рада, увећану зараду, накнаду зараде, као и накнаду трошкова и друга примања у складу са законом и Колективним уговором. У спорном периоду био је на снази Анекс Колективног уговора ЈП ББ из 2006. године и Колективни уговор од 24.03.2015. године, којима није наведена новчана вредност тражених накнада, нити су оне номинално исказане, већ је одредбом члана 5. став 6. Анекса КУ из 2006. године и члана 57. став 2. КУ од 24.03.2015. године, одређено да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час. У спорном периоду, тужени у листама са обрачуном зарада тужиоцу, нису исказивали новчани износ тражених накнада. Тужилац тужбом у овој правној ствари потражује накнаду за исхрану у току рада и накнаду за регрес, наводећи да му у спорном периоду тужени ове накнаде нису плаћали.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, судови су одбили тужбени захтев налазећи да су тужиоцу тражене накнаде исплаћене, тако што су урачунате приликом обрачуна зараде и утврђене кроз вредност радног часа.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, по коме запослени има право на трошкове за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, као и накнада трошкова које запослени има на службеном путу. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 5. и 6.), који мора бити исказана у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог obroка.

Анексом Колективног уговора „ББ“ АД („Сл. гласник РС“ бр. 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је одредбом члана 5. овог Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7. Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора „ББ“ АД („Сл.гласник РС“ бр.4/15) прописано да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час. Ставом 4. истог члана прописано је да се вредност једног радног часа умањује за 10% и износи 66,46 динара нето.

Дакле, Колективним уговором („Сл.гласник РС“ бр.4/15) и Анексом Колективног уговора („Сл. гласник РС“ бр. 4/06), на исти начин је регулисано право на накнаду трошкова исхране и накнада за регрес за коришћење годишњег одмора – кроз вредност радног часа, али конкретизација овог права није извршена. Из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити ни који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, с обзиром да ове накнаде нису одређене у номиналном износу, нити су у номиналном износу исказане у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу, па се не може прихватити ни закључак нижестепених судова да је тужиоцу накнада за исхрану и регрес исплаћена кроз вредност радног часа. При том, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. То значи да уколико би се прихватило становиште нижестепених судова да је вредност ових трошкова урачуната у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, тада висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Имајући у виду да због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису ценили правилност обрачуна и висину тражене накнаде за топли оброк и регрес, што значи да је на тај начин чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП, укинуо нижестепене пресуде и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће правилно утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети нову и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић